

„Mi vagyunk az Isten szent temploma, bennünk lobog az Ő örök lángja.

Ez a reményünk. S ha ez a remény felragyogott bennünk, akkor megszületik az örömezésünk, akkor a keresztény öröm, a keresztény élet születik meg bennünk. Mert a keresztény élet lényege ez: öröm az Istenben, az Atyában, ujjongás a Fiúban, a mi Testvérünkben, és szüntelen vigasság a Szentlélekben.”

Évközi 15. vasárnap

Ám 7,12-15

Ef 1,3-14

Mk 6,7-13

Hogy megértsük, milyen reménységre hívott meg minket.

A mai vasárnapon az evangélium előtt az alleluja versben így imádkozunk.

Azt kérjük, hogy Urunk Jézus Krisztus Atyja világosítsa meg lelki szemünket.

Azért adjon nekünk lelki világosságot, hogy megértsük a reményünket.

A hitet kérjük Istentől. A hit a lélek világossága. És a hit fényénél értjük meg a keresztény reményt.

Ennek a fohásznak magyarázataként szolgál a mai vasárnap olvasmányainak tanítása.

Az ószövetségi olvasmány egy szemléltető történettel vezeti be ezt a tanítást.

Ámosz odamegy a királyi szentélybe és prófétál.

S akkor rárivall a szentély főpapja: Takarodj innen, ne prófétálj!

Minden biztonnal Ámosz a mezei ruhájában,

ahogyan a fűgét termesztette, és ahogyan a nyájait őrizte, ment a királyi szentélybe,

és állt oda az ünneplő sokaság elé és prófétált. Milyen méltatlan!

S erre az elutasításra valóban azt mondja: Nem vagyok próféta.

Ha rám néztek, láttok egy szegény embert, aki a mezőn dolgozik, aki nyájait őrzi.

A ruhám viseltes, az arcomat a nap cserzette. Nem vagyok próféta,

és mégis prófétálok, mert a szó, amit kimondok, Isten hatalma.

A prófétálás, amit végzek Isten prófétálása. Isten a próféta, Ő a hatalmas, Ő a lángoló
Beszéd.

Őt tekintsétek, ne az én ruhámat. Isten jelent meg közöttetek, Ő szól hozzátok.

Ezt a mintát alkalmazhatjuk önmagunkra, a keresztény mivoltunkra.

Ember az ember, igen, csak egy marék hamu,

az élete olyan, mint a reggeli pára, tovatűnik egy szempillantásra, és nyoma sem marad.

Ember az ember, ennek a földnek vándora.

És ha önmagunkat mérlegeljük, eljutunk ahhoz a végső következtetéshez,

amely Szent Pál apostol lelkéből ezekkel a szavakkal fakad fel: Ó, én szerencsétlen
ember!

És mégis Isten fiainak neveztetünk, és azok is vagyunk.

Vajon emberként fölmehetünk Isten magasába, az Ő szent hegyére?

Megállhatunk az Ő szent színeiben? Emberként lehetetlen.

Nem tartozunk Istennel egységbe, nem vagyunk az Ő fiai, az Ő családja, az Ő barátja, az
Ő testvére.

Csak ember az ember, szerencsétlen, egy marék hamu, mint a reggeli pára, olyan.

És mégis Isten fiai vagyunk, mert bennünk van az Isten.

Mert Isten úgy akarta, hogy befogadjon minket önmagába. Istenben élünk.

És az a reményünk, hogy beléphetünk Isten végtelen életébe,

és ott lehetünk az Ő szent színeiben, ott lehetünk mindörökre,

Ő pedig mibennünk él, a mi lelkünkben. Isten szent templomaként létezőnk, ez a mi hitünk.

De ezt az igazságot csak a hitünkből ismerjük meg, nem önmagunkból.

Ha hittel Isten mélyébe tekintünk, az Ő titokzatos mélységébe,

ha Isten a hit fényével megnyitja a mi lelki szemünket, akkor Istent olyannak látjuk meg, hogy Ő Atya.

A miénk Ő, a mi Atyánk.

Látjuk már, hogy jön felénk, jön futva, és ha önmagunkra gondolunk, tudjuk:

nem vagyunk méltók, hogy fiának nevezessünk, rongyokban, nyomorultul érkezünk.

Isten ragyogó szeme azonban valami mást, valami titkot árul el rólunk,

mert ezekben a szemekben az Atya öröme csillog.

És már hozza kezén azt a ruhát, amely bennünket felöltöztet,

hogy méltók legyünk bemenni az Ő lakomájára.

Ujjunkra húzza az örökös gyűrűjét, ami embert nem illet.

Mégis ha Istent nézzük, és megértjük a hit szemével: Ő a mi Atyánk,

akkor ebben a tükörben, Isten atyai tekintetében önmagunkat úgy ismerjük meg,

ahogyan önmagunktól erre az ismeretre nem érkezhettünk el,

önmagunkról azt tudjuk meg, hogy Isten fiai vagyunk, mert Ő a mi Atyánk.

És ha nézzük a kereszteset, ha nézzük az Egyszülött Fiút kitárt karral,

felénk fordított arccal, ragyogó tekintettel, és a megnyitott szívéből árad a kegyelem,

a kimeríthetetlen Forrás Ő, odaadta életét értünk, és ott állunk a keresztes színében,

akkor azt tudjuk meg, a keresztesből értjük meg, hogy Isten a Testvérünk.

Nem idegen nekünk, hanem Jóbarát,

a barátjéért adja oda életét az ember, és a barátjéért adta oda életét értünk az Isten.

Isten a Jóbarát, a Testvér.

S ebben a tükörben azt is megértjük, hogy mi magunk sem vagyunk idegenek,

nem jövevények, nem szolgák, hanem testvére vagyunk Istennek,

mert Ő a mi Testvérünk lett, azért mi az Ő testvére lehetünk, az Ő jóbarátja.

S ha belenézünk lelkünk mélyébe, és lelkünk mélyén a Szentlélek pecsétjét látjuk meg, e titokzatos pecsétet.

Ha meglátjuk, hogy bennünk van az Isten,

az Isten Szentlelke a mi imáink mélyén kimondhatatlan sóhajjal imádkozik,

és a Szentlélek, az Isten szeretetének Lelke, minden jó indulatunkban Ő a jóság

kegyelme,

minden jó tettünkben Ő fogja a kezünket,

és minden cselekedetünket Ő cselekszi meg mivelünk egységben,

ha megértjük a Szentlélek működését életünkben, akkor ebből tudjuk azt, hogy Ő a mi Társunk,

a Vigasztalásunk, Ő a mi Erősségünk.

S ha ezt megértettük, akkor azt is tudjuk, hogy mi is társai vagyunk az Istennek.

Ha Ő együtt cselekszik velünk minden jó tettünkben,

ha Ő együtt mondja velünk minden imánk minden fohászáat, akkor mi is Vele mondjuk imáinkat.

És ha Vele mondtuk, akkor mi fölemelkedünk oda, ahova csak Ő mehetett,

az Isten szent színébe, arra a szent hegyre, amelynek magasába ember nem érkezhett el.

A mi imánk, igen ott van az Isten színében,
és minden cselekedetünk, minden jótett ott tündöklék abban a Szentélyben,
amit nem emberkéz alkotott, és bizony nem múlnak el sohasem e ragyogó ékek.

Íme, ha a hit világosságával Istenre nézünk és meglátjuk Őt Atyának, Testvérnek,
Jóbarátnak,
ha meglátjuk Őt életünk Társának, akkor ebben a hitben önmagunkat úgy értjük meg,
hogyan tudjuk, mi a reményünk. Akkor megtudjuk, hogy mi Isten fiai vagyunk,
hogyan mi testvérei vagyunk Istennek, hogyan mi Isten élete vagyunk, Isten cselekvése.
Nem marék por, nem szerencsétlen, nem ember pusztán ennek a földnek vándora,
hanem az Ég lakója. A mi otthonunk odafönt van, ott van az Atya ölében.
Ott állunk a Trón előtt, és nem kell szégyenkezni, hiszen Krisztus nem szégyell
bennünket.

*Mi vagyunk az Isten szent temploma, bennünk lobog az Ő örök lángja.
Ez a reményünk. S ha ez a remény felragyogott bennünk, akkor megszületik az
örvendezésünk,
akkor a keresztény öröm, a keresztény élet születik meg bennünk.
Mert a keresztény élet lényege ez: öröm az Istenben, az Atyában,
ujjongás a Fiúban, a mi Testvérünkben, és szüntelen vigasság a Szentlélekben.
Amen.*

2021. július 11.

Takács Gyula plébános atya